

ОТТАВСЬКИЙ ВІСНИК

ПОДІЇ • ОГОЛОШЕННЯ • РЕКЛАМА

Видання Оттавського відділу Української Канадської Суспільної Служби

липень 2004 р.

Число 1

Шановні друзі,

Ви тримаєте в руках перше число "Оттавського Вісника".

Його метою є насамперед висвітлювати діяльність українського життя в столиці Канади. На сторінках Ви знайдете інформацію, як про українців, так і про інших людей, які мають чи мали відношення до українського життя в Оттаві, живуть, працюють чи побували тут, інформативні статті про сучасний стан в Україні, канадсько-українські стосунки загалом, різні погляди, оголошення, рекламу, жарти. Ну, і звісно, про діяльність Оттавського відділення Української Суспільної Служби.

Перший плячок, як завжди, тяжче спекти. Тож наш "Вісник" — "ОВ", формуючи своє майбутнє лице, залежатиме тільки від Вас. Ваші побажання, зауваги, ідеї та критику, яким би Ви хотіли його бачити, охоче публікуватимемо на його сторінках.

Радо запрошуємо всіх бажаючих до співпраці і чекаємо на Ваші статті, листи, фотографії чи пропозиції. Детальнішу інформацію, де Ви можете себе проявити, знайдете у рубриках цього номеру. Від Вашої підтримки залежатимуть і подальші випуски "ОВ", його тираж, періодичність, кількість сторінок — одним словом, єдине українське видання в Оттаві повністю віддзеркалюватиме його потребу, базуючись на своїх читачах.

Друк цього номеру "Оттавського Вісника"

спонсорований

Українсько-Канадським Товариством

Професіоналістів і Підприємців Оттави

У ЦЬОМУ ЧИСЛІ:

Оксана БІЛОЗІР:

Жінкам треба брати владу самим 4

ЦЕРКВУ ПОТРІБНО РЯТУВАТИ 7

ТВОРЧА СТОРІНКА 11

ПОЛІТИКА 13

СТОРІНКА НА ВЕСЕЛО 15

З нотатника іммігранта 16

ОГОЛОШЕННЯ 17

13 червня 2004 р. відбулася прийняття "Ріпка" та художня виставка-продаж експонованих творів - призначена для збірки коштів на цьогорічний український дитячий табір "Покрова".

Почесним гостем та головним промовцем був посол України в Канаді Микола Маймескул. Посол привітав всіх присутніх та подякував організаторам і митцям за їхній вклад у цю потребу, для дітей, справу.

Виставку відвідало понад сто осіб. У ній брали участь 19 митців з Канади та України. Серед них Крістофер Гріффін, Ігор Андріїв, Лев Микитчук, Христя та Леся Грейнджер з Оттави, Дарія Мудрій з Вінніпегу та інші.

(Детальнішу інформацію "Facts on Pokrova Fundraiser" читайте далі.)

...продовження на стор. 10

НЕВРОЖАЙ УКРАЇНСЬКИХ СЛОНІВ

Загальновідомий анекдот про батьківщину слонів висміює комплекс меншовартості нації, марнославне бажання самоствердитись, вигадавши собі славне минуле. Ми, схоже, вже переросли екстенсивну фазу цієї хвороби, що подарувала нам Трипільську цивілізацію і Христа-галичанина. Відвоювали собі по кавалку Гоголя, Захер-Мазоха, Малевича й Енді Воргола. Зарахували до своєї історії грецькі поліси, держави скіфів і остготів, залишилися спадкоємцями Київської Русі. Забезпечивши надійний історичний тил, можна було б узятись до здобуття світлого майбутнього...

І все ж ми часто-густо нарікаємо, навіть обурюємось тим, що, мовляв, Україну не знають у світі. Скільки разів доводилось чути від людей, що вертаються з-за кордону, цю стандартну історію: почувши, що ви з України, іноземці запитують: "Is it Russia?" — одержавши ж відповідь "ноу", розгублюються: "So, where is it?" Банально, але таки трохи образливо: ми собі тут живемо, а вони про нас навіть не підозрюють. Але спробуймо розібратись, що саме нам не подобається.

...продовження на стор. 3

Збитки від Радянського Союзу

В Естонії оцінили збитки від перебування в країні Радянської армії. Державна комісія з вивчення репресивної політики в Естонії підготувала “Білу книгу” про збитки, завдані країні в 1940-1991 роках. “Зараз ми подамо звіт про збитки, завдані Естонії як за роки радвлади, так і за час окупації Німеччиною. Але оскільки період німецької окупації був порівняно недовгим, то основну увагу надали радянському періоду”, — повідомив голова комісії, професор університету Торонто Велло Сало.

“Щоб висвітлити повну картину, вченим потрібно буде працювати ще 10 років. Проте ми вже зараз можемо говорити про величезні негативні наслідки для нашого народу. Вбито 90 тис. людей, решту 90 тис. вивезли безвісти”, — сказав Сало. Комісія оцінює збитки від перебування в Естонії Радянської армії \$4 мільярдами.

І це маленька Естонія! А як з Україною? Чи дадуться облічити її збитки?

Україномовний Євросоюз

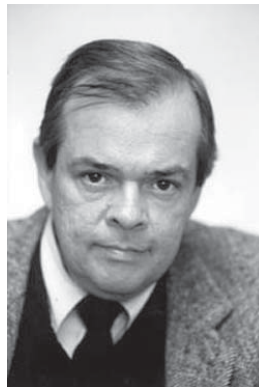
Українська мова є третьою, за рівнем поширення, неофіційною мовою, якою розмовляють у державах Євросоюзу. За даними Єврокомісії, українську знають майже два мільйони мешканців країн ЄС.

За повідомленням радіо “Німецька хвиля”, серед мов, які не отримали офіційного статусу в Євросоюзі, на першому місці є турецька, нею розмовляє найбільша кількість осіб — майже три мільйони. Друге місце посідає російська мова, якою володіють два мільйони мешканців розширеного Євросоюзу. Майже стільки ж в ЄС україномовних. Популярність української мови пояснюють тим, що в багатьох нових членах Євросоюзу є українська діаспора, насамперед у країнах Балтії, Польщі, Угорщині, Словаччині, Чехії. З іншого боку, в країнах Західної Європи останнім часом побільшало українських трудових іммігрантів, тож імовірно, що з урахуванням нелегалів, україномовних у Європі ще більше.

Народний депутат Юрій Кармазін має інформацію про те, що під час візиту до Львова Папу Івана Павла II 2001 року охороняли кримінальні авторитети. Аби з'ясувати, наскільки достовірною є ця інформація, Кармазін звернувся із запитом до Ради нацбезпеки і оборони, голови СБУ і голови Координаційного комітету з питань боротьби з корупцією і організованою злочинністю при президентові. У запиті стверджено, що залучення кримінальних авторитетів до охорони Папи було здійснено начальником Управління охорони України Валерієм Строгим і колишнім начальником Управління ДАІ УМВС України у Львівській області Олегом Салом. Кармазін вимагає від керівництва країни внести пропозицію про звільнення цих осіб з посад. (Газета “Поступ” 19 червня 2004 р.)

Українець Джеймс Мейс

У Києві на 52 році життя помер відомий дослідник голодомору 1933 року Джеймс Мейс. На превеликий жаль, для абсолютної більшості українців його ім'я нічого не скаже. І у світі, і в Україні його знало дуже вузьке коло людей: фахівці-історики голодомору, працівники політологічного журналу “Політична думка”, англійську версію якого він редагував, журналісти газети “День”, в котру він дописував, та студенти Києво-Могилянської академії, де Джеймс Мейс викладав на кафедрі політології.

Однак, дізнавшись про цю людину, до неї не можна не проїнятися симпатією та повагою, адже він зробив для нашої країни та для українців стільки, скільки не зробила більшість людей, що народилися тут.

Коли Мейсу довелося дізнатися про наслідки діяльності тоталітарного режиму в Радянському Союзі, він знайшов у собі сміливість змінити свої ліві погляди, на що досі не наважилося не лише багато українських науковців, але й відомі вчені-радянологи на Заході. Хоча після цього він не став ні антикомуністом, ні ще якимось “істом”. Він просто став гуманістом, який не міг терпіти насильства над будь-яким народом. Мейс наважився стати головою комісії Конгресу з дослідження голодомору, після чого він довго не міг знайти роботи.

Потім дослідник зробив вчинок, на який жоден “совок” не наважиться. На початку 1990-х років він назавжди переїхав жити та працювати в Україну, тоді як звичайний українець зробив би все, щоб чкурнути в омріяні Сполучені Штати. Переїхав, знаючи яким був стан нашої країни в той час. Мейс навчився жити на зарплату українського університетського викладача, навіть при звичайстві до українського побуту.

Джеймс Мейс казав про себе: “Мені судилася така доля, що ваші мертві вибрали мене. Не можна займатися історією голокосту та не стати хоч би напівевреєм, як не можна займатися історією голодомору й не стати хоча б напівукраїнцем”. Хоча, думаючи про людину, яка багато зробила для української історії просто тому, що проїнялася долею нашого народу, хочеться запитати себе, чи не був Мейс справжнім українцем, на відміну від нас?

Юрій ТИШКУН

**Підтримуйте видання
єдиного українського
друкованого видання в
столиці Канади!**

“ О т т а в с ь к и й В і с н и к ”

Видання Оттавського відділу Української Канадської Суспільної Служби
У “Віснику” використані матеріали українських та зарубіжних засобів масової інформації.

Позиція авторів не завжди співпадає з позицією видавців.

Всі матеріали, реклама, оголошення подаються мовою та правописом оригіналу.

Редакція, графічний дизайн та розповсюдження:

Богдан Малина, Володимир Катрушенко, Михайло Риндзак

Телефон: (613)843-8206, (613)225-5768

e-mail: tmarta@estart.com

Поштова адреса: “Ottawskij Visnyk” CUSS Ottawa Branch, 820 Forest St., Ottawa ON, K2B 5P9

...продовження зі стор. 1

"Is it Russia?" — запитання цілком закономірне. З якої радості комось відрізнати нас від росіян, коли Україну в світі репрезентують російськомовні Андрій Шевченко і Яна Клочкова, брати Клички й Руслан Пономарьов, Андрій Курков і Микола Мельниченко, ба навіть Руслана, відспівавши коломийки на "Євробаченні", ймовірно, перейде за лаштунками на російську? Може, іноземцям розповісти про тяжке становище української мови, яка чомусь не підходить нашій нації для того, щоб звертатись до світу? Наївність. Що світові до наших внутрішніх суперечностей? Ірландія, де гельську, себто власне ірландську, мову знають лише найбільші патріоти й філологи, чомусь не плаче, а п'є своє славетне пиво й весело співає діалектом англійської. Світ не любить невдач. Війною, голодомором або тоталітаризмом його ще можна саяк-так розчулити, але проблема непопулярності мови автохтонів у якійсь молодій країні — це, за їхніми мірками, просто нецікаво. Бо насправді кожна хата скраю, всі цікавляться зовнішніми справами в вільний від домашніх проблем час. І цікавляться не надто ґрунтовно. Це, до речі, нас теж стосується.

Згадується такий випадок. Почувши пісню по радіо, мої товариші зауважили: вона угорська. Я прислухався: ні, кажу, румунська; на що мені здивовано відповіли: "Яка різниця?" Дивна іронія долі. Немає в Європі заклятіших ворогів, ніж угорці та румуни. Угорщина ніколи не забуде Тріанонського миру, за яким від неї відчикрижили на користь Румунії половину території, в Румунії ж угорська меншина, як діжка з порохом, повсякчас загрожує країні заворушеннями. Знайома ситуація, правда? А ось ми, сусіди цих країн, дозволяємо собі не лише плутати їх, а навіть інколи закинути щось на кшталт: "Що ті, що інші — цигани".

Шкільний курс географії забувається з таким же успіхом, як і всі інші шкільні курси. Так, освічена людина відрізняє Словаччину

від Словенії, а Нігер від Нігерії, та чи багато відмінностей між цими країнами вона назве? Зрештою, образ кожної країни формується зі стереотипів, і кожне намагання їх зруйнувати породжує протилежні, але нічим не кращі стереотипи. Чи багато ми знаємо про Колумбію без наркобізнесу, Австралію — без кенгуру, Єгипет — без пірамід, В'єтнам — без колишньої війни, а Панаму — без каналу й капелюхів, насправді винайдених в Еквадорі? Без цих стереотипів людина неспроможна охопити картину світу, що безперервно змінюється. Ми можемо намагатись модифікувати їх, як у випадку з шароварами, що стали для нас синонімом сурогатної, цензурованої культури; можемо самі переймати, як образ сала, що перетворився на національний архетип. Та все ж нас сприйматимуть міфологічно, як і будь-яку іншу країну світової уваги, зокрема як і США, Японію або Росію.

З чого найчастіше складаються ці міфи? Годі прославитись добрими справами. Така вже особливість людського сприйняття: ми всі стежимо за війною в Іраку більше, ніж за розбудовою мирної Європи. Інформаційна свідомість добирає факти, тяжіючи до трагічного, страшного, деструктивного. За винятком світових лідерів, до яких Україні ще далеко, найбільше уваги приділяється "гарячим точкам" і країнам, що страждають від епідемій, аварій та стихійних лих. І з цим Україні "не пощастило" — Чорнобиль, що міг би забезпечити їй жадану славу, вибухнув на теренах Радянського Союзу, який на Заході переважно називають Росією. Залишились Кучма, Лазаренко, Гонгадзеґейт, Скнулів, Бровари, нелегальні заробітчани, проституція, мафія, вибухи в вінницьких маршрутках... Ось, мабуть, все, чим може наша нудна країна зацікавити пересічного "громадянина світу" у проміжку між репортажами про чергові криваві теракти. Вряди-годи потрафляємо чимось його розважити, як-от, наприклад,

...продовження на стор. 6

Visual Arts, Dance, Music, Sport / Образотворче мистецтво, Танці, Музика, Спорт

Рокрова Ukrainian Arts Day Camp

For children ages 6-13 years

Bilingual

(Ukrainian/English)

Maximum 30 participants

Ukrainian Orthodox Auditorium
1000 Byron Avenue, Ottawa

July 26-30, 2004

8:30 a.m. - 5:00 p.m.

Cost: \$80 per child;

\$70 for each additional child
per family

Deposit of \$50

required by **June 25**

Український літній табір мистецтв "Рокрова"

Для дітей 6-13 років

Двомовний

(українська/англійська)

Максимально 30 дітей

Ukrainian Orthodox Auditorium
1000 Byron Avenue, Ottawa

Липень 26-30, 2004

8:30 a.m. - 5:00 p.m.

Ціна: \$80 за дитину;

\$70 за кожну додаткову
дитину від родини

Попередню оплату \$50 необхідно

внести до **25 червня**

For more information, contact Chrystia (613) 742-0322 За довідками звертатися до Христі

Оксана БІЛОЗІР:

Жінкам треба брати владу самим

Минулого року в Оттаві побувала співачка Оксана Білозір. Знайомимо наших читачів з теперішньою її діяльністю, як народного депутата України.

Кореспондент:— 21 січня цього року у Верховній Раді Ви зареєстрували два законопроекти. Планувалось, що ще 13 квітня відбудуться парламентські слухання на тему: “Становище жінок в Україні: реалії та перспективи”. Чому Ви вирішили саме зараз привертнути увагу громадськості та влади до проблеми соціального захисту жінки в Україні?

Оксана Білозір: — Як голова постійної комісії щодо закордонного українства я вирішую проблеми трудової міграції. Якби її кількість становила одну чи дві тисячі осіб, то, можливо, до цієї проблеми так серйозно не ставились би. Але ми маємо на сьогодні понад сім мільйонів українців, котрі виїхали на заробітки в інші держави. І що найгірше — ця цифра не є сталою, вона постійно змінюється в бік збільшення. Коли я проаналізувала трудову діаспору, котра вже є на сьогодні в Європі, опираючись на соціологічні дослідження Української Греко-Католицької Церкви, а саме вона, в основному, допомагає і співпрацює з нашими людьми за кордоном, я побачила жакхливий показник — 70% цих людей — жінки. Мене це болить, адже руйнуються сім'ї, виостають недоглянуті діти, люди похилого віку помирають без опіки своїх дітей. А є ж безліч соціальних проблем, котрі завжди лежали і лежать на плечах жінки. Що буде з українською сім'єю? Проаналізувавши перелік цих проблем, я дійшла висновку, що ми маємо жакхливий соціальний захист жінки в Україні. Фактично, жінка не має доступу до керування та розбудови країни і, що важливо, до розподілу благ у державі. А чому не має? Тому, що вона не обіймає у суспільстві керівних посад, котрі б давали їй можливість впливати на різні процеси. Жінка не може себе реалізувати як особистість, і дуже часто це штовхає її на пошуки “кращого життя”. Другий важливий момент — не обіймаючи високих посад, жінки переважно отримують найнижчу заробітну плату. Насправді керівна посада — це не лише висока зарплата, а й нормальне пенсійне забезпечення, соціальний захист, пільги. Саме це спонукало мене внести ці дві постанови.

О. Білозір зустрілася з двома членами канадського Парламенту, які є українського походження - лібералом Вольтером Ластівкою (від пров. Онтаріо) та консерватором Ріком Буруциком (від пров. Манітоба). На фото - обмін думками в кабінеті В. Ластівки

Тому я вважаю, що парламентські слухання 9 червня будуть важливим моментом у ставленні суспільства до цієї проблеми, а також самих жінок. Адже ми самі винні у цій ситуації — не можна пасивно сидіти і чекати, коли хтось на державному рівні вирішить увесь спектр питань цієї проблематики. Ніхто перед нами не відкріє навстіж двері і не скаже: “Заходьте, дорогі жінки, в парламент, очолюйте державні структури”. Ніколи цього не буде, всього треба домагатися самим.

Кор.— Цікаво, що авторами депутатського законопроекту про те, що третину депутатів у ВР повинні становити жінки, окрім вас, стали такі відомі депутати, як Лілія Григорович, Тамара Прошкуратова, Валентина Семенюк, Людмила Супрун. Але 16 березня ВР не підтримала цього законопроекту...

О.Б.:— Насправді цей законопроект підписало дуже багато депутатів — і чоловіків, і жінок. Але перші три жінки, які є фактично ініціаторами та авторами, це я, Катерина Фоменко і Людмила Супрун. У тому, що цей законопроект не пройшов, винні чоловіки. Коли я робила презентацію законопроекту, то сказала, що чоловіки-народні депутати не мають права вирішувати долю української жінки. Вони подавали принизливі аргументи, але це їхня особиста позиція, і вона не має права бути позицією народних депутатів як представників законодавчої влади.

Норма 1/3 не є випадковою. Коли зроби ти наукову, експертну оцінку та здійснити соціологічні дослідження з ефективності розвитку країн сталої демократії у Європі, то саме в тих країнах, де пропорція жінок до чоловіків — 30 до 70 відсотків, робота парламентів є найбільш якісною та ефективною. Для прикладу, навіть у Пакистані в парламенті 40% жінок. Під час обговорення виникло питання — потрібна квота чи не потрібна. Я категорично наполягаю на тому, що квота потрібна. Сьогодні у виборчому процесі застосовують дві технології, без яких взагалі участь у виборах неможлива, — адміністративний та фінансовий ресурси. Насправді жінка займає на сьогодні найнижче соціальне становище в Україні і, відповідно, не має ні адміністративного, ні фінансового ресурсів. Власне, для того, щоб збалансувати наші можливості з чоловічими, необхідна квота для представництва жінок у різних гілках влади. Я в цьому переконана і впевнена, що якщо не сьогодні, то через декілька років ми обов'язково до цього прийдемо.

Кор.:— Нещодавно Ви як співачка мали гастролі в Іспанії та Португалії, але паралельно презентували проект “Четверта хвиля”, започаткований “Нашою Україною”. Яка мета цього проекту?

О.Б.:— Сьогодні ми говоримо про трудову міграцію семи мільйонів українців, але фактично, якщо взяти до уваги не лише трудову міграцію, а й усю діаспору, то матимемо 20-25 мільйонів

українців, котрі живуть і працюють за межами своєї країни. На державному рівні ми повинні піклуватись цими людьми. Вони — самоповнювальний елемент нас, українців. Тому я запропонувала Вікторові Ющенку створити проект “Четверта хвиля”, і він активно мене підтримав. Тому разом з Віктором Андрійовичем ми їздимо в ті країни, де локально живуть наші люди, зустрічаємося з українцями і намагаємось згуртувати їх, створюючи центри “Четвертої хвилі” з однією метою — започаткувати процес самоорганізації людей. Незважаючи на те, легально чи нелегально вони перебувають за кордоном, усі мають право мати юридичну та моральну підтримку. І саме центри “Четвертої хвилі”, котрі є громадськими органами, надаватимуть таку допомогу нашим людям. Окрім того, відповідно до міжнародного права, Україна має право від влади Іспанії, Португалії, Греції, Німеччини вимагати нормального ставлення до

наших громадян та захисту їхніх прав.

Взагалі мені не подобається саме слово “проект”. Це має бути державною програмою, ставленням влади до своїх громадян в інтересах майбутнього нації та Української держави.

Кор.:— В яких країнах уже створені та працюють такі центри?

О.Б.:— Уже вдалось у Португалії згуртувати громаду, зараз триває процес утворення федерації українських громад Іспанії, оскільки ця країна поділена на провінції і в кожній утворено громадські центри, котрі, своєю чергою, увійдуть у федерацію. Ще недостатньо пропрацьована Греція, працюємо щодо Ізраїлю та Франції. Мені найлегше це організувати, оскільки завдяки концертам, що відбуваються в цих країнах, я зустрічаюсь із заробітчанами, спілкуюся з ними не лише як співачка, а й як народний депутат, розповідаю про створення цих центрів.

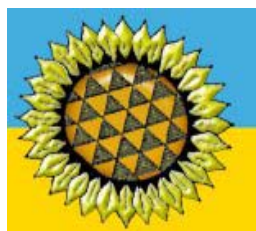
У нас в Україні дуже важко відкрити навіть офіс, щоби цей проект повноцінно діяв. А натомість з боку влади тих держав, де центри вже створені або планується їх відкриття, є повне сприяння. Насправді вони неймовірно раді, що ми хочемо дбати про наших громадян. На сьогодні в Україні я відкрила у 19 областях та в Криму Всеукраїнську громадську організацію “Українська взаємодопомога”. І саме вона контактуватиме та співпрацюватиме з центрами “Четвертої хвилі” за межами України.

Зустріч у Міністерстві закордонних справ Канади з керівником відділу Східної Європи Девідом Престоном. 18 лютого, 2003 року.

Розмовляла Іванка Попович

Пожертва на підтримку Оттавського відділу Української Канадської Суспільної Служби

Моя пожертва \$ _____
Enclosed is my donation for Ottawa UCSS

Ім'я та прізвище: _____

Name _____

Адреса: _____

Address _____

Підпис: _____

Signature _____

Чеки з поміткою “На Оттавський відділ УКСС” просимо вислати на адресу:

Cheque enclosed payable to UCSS at Ottawa sent at:

UCSS Ottawa Branch,

**820 Forest St.,
Ottawa ON, K2B 5P9**

Жертводавці одержать посвідку для звільнення від податку за пожертву більше \$15.00
Receipts will be issued for donation \$15 or greater

Прошу вислати посвідку для податку

Please send me an income tax receipt

Мені не потрібно посвідки

I do not require receipt

Конфіденційна відмітка

Прошу оголосити моє ім'я і даток у списку жертводавців

Не оголошувати

...продовження зі стор. 3

викраденням сталевому мосту через річку Свалаявку. Загалом, в наш час стало поганою прикметою, коли твій дім показують на CNN.

Мій товариш із гіркотою розповідав, як у бельгійському місті Брюгге побачив магазин українського декоративно-ужиткового мистецтва під вивіскою Russian Handicrafts. Чого ми прагнемо? Умовно кажучи, змінити на цій вивісці слово Russian на Ukrainian. Але ця зміна, така суттєва для нас, зовсім нічого не означатиме для покупців. Вони поставлять українських козачків на полицю поруч із російськими матрешками, повісять вишиванку до японського кімоно, бо для них це все — частинки світу. Вони приймуть усе найкраще, що цей світ може дати, вислухають його найцікавіші історії, а нудне й ординарне відкинуть.

Думаю, що нам буде спокійніше, якщо Україну не чутимуть, поки вона не має що сказати. Розумна людина готує промову, перш ніж дертися на трибуну, тоді як словоблудові кортить будь-що вхопитись за мікрофон. Не родять слонів наші чорноземи — і слава Богу, однаково не було б чим їх годувати. Слон — не надто корисна в господарстві істота.

Отар ДОВЖЕНКО

Про два світи

Червень - це, як завжди, місяць закінчення школи, а з тим різних, більших і менших святкування для тих, що кінчають один важливий період навчання - середнього чи вищого. На північно-американському терені таке закінчення - це привід до урочистих шкільних імпрез, загально званих "градуаціями", і це слово знайшло місце у нашому словнику американізмів нарівні із усіма іншими.

Але незважаючи на те, саме святкування - це гарний звичай, бо дає нагоду до радості, зворушення та призадуми.

Мені довелося переживати аж два такі свята протягом теперішнього червня і обидва вони спонукали мене до багатьох думок, до хвилювання та до деяких висновків.

Головною причиною тих усіх почуттів і роздумів були слова директора середньої школи, який, представляючи близьку мені випускницю - Катю, що мала головне слово на закінченні школи, говорив про два світи, в яких вона жила усі роки у школі.

Справді є це два світи - український та американський, такі різні, а однак сумісні, можливі до поєднання, якщо про це свідомо дбати.

І саме в тому поєднанні знайшов американський педагог велику користь для молодих людей, а при тому знайшов також те, що дуже тішило, навіть дивувало. Він розповідав, як Катя кожну суботу їде з родиною до Нью-Йорку, щоб там навчатися українських предметів в суботній українській школі, як пластує відтак зі своїми подружками та друзями, як літом таборує і як на все це знаходить час, а при тому поширює свій горизонт знання. Слухаючи цих слів признання американського вчителя, хотілося подякувати йому за те, що він зрозумів стремління українських батьків і вказав на усі позитиви того життя у двох світах, яке доводиться провадити частині нашої молоді на північно-американському континенті.

Правда, не усі батьки знаходять силу та охоту до щоденних трудів, щоб сумлінно виконувати це додаткове завдання. Скільки нарікань викликають постійні поїздки до суботньої школи, на пластові чи сумівські зайняття, до таборів!

Коли це все робили ми - перше покоління мешканців Канади та США, вигнанців з України - це було більш оправдане, зрозуміле, викликане бажанням виховати, при допомозі школи та молодечих організацій, ще одне покоління українських патріотів. Коли, однак, це саме повторюється у другому, третьому поколінні - воно гідне признання і подиву.

Який гарний, однак, вислід і вдовolenня це може викликати у батьків. За свої труди вони достойно винагороджені. Їхні діти не лише добре володіють українською мовою, але й з ентузіазмом інформують своє американсько-канадське оточення у школі про це своє "друге життя" в українських молодечих організаціях, в українській школі, в мистецьких групах.

Хай це буде для батьків нагородою на закінчення кожного шкільного року. Хай це дасть їм почуття, що їхні зусилля не є даремні, а "два світи" їхніх дітей збагачують їх усіх - дітей, і чуже оточення інформацією про українську спільноту.

б. а.

Реклама

"Оттавського Вісника"

Ця львівська жінка знає, що робить!

**ЧИТАЙ І РОЗПОВСЮДЖУЙ НАШЕ!
БО ЯК НЕ ТИ, ТО ХТО!?**

Пожертва на підтримку "Оттавського Вісника"

Моя пожертва \$ _____

Ім'я та прізвище: _____

Адреса: _____

Підпис: _____

Чеки з поміткою "На *Оттавський Вісник*" просимо вислати на адресу:

**UCSS Ottawa Branch,
820 Forest St.,
Ottawa ON, K2B 5P9**

Жертводавці одержать посвідку для звільнення від податку

Прошу вислати посвідку для податку

Мені не потрібно посвідки

Конфіденційна відмітка

Прошу оголосити моє ім'я і даток у списку жертводавців

Не оголошувати

ЦЕРКОВНА КРИЗА Й ПОШУК ІДЕНТИЧНОСТІ

Архієпископ Ігор ІСІЧЕНКО

Всі в Торонто, хто гостинно зустрічав мене на початку несподівано теплого в тих краях вересня, турбувалися: чи побачу я Ніагарський водоспад. І коли пані Валентина Курилів ласкаво згодилася показати мені це диво канадської природи, раділи: ну, тепер уже мені можна повертатися додому зі спокійним сумлінням.

Справді, потужне ревіння води, видовище потоків, що падають згори, рясний дощ крапель на набережній, відчутне дригіння землі — усе це вражає. І стає зрозумілим, що саме такою й мала б бути головна національна пам'ятка для Канади — країни, котра так прагне зберегти первісну красу природи, врятувати від руйнування екологічну систему. І білочки в парках міст, зайці, що вечорами виходять до будинків, тисячі диких гусей, які сідають на озера й поля дорогою на південь, бізони на узбіччях доріг — усе це, дивуючи спершу прибульця, сприймається як вельми органічне для канадської ментальності. Очевидно, і політика багатокультурності, започаткована після переможної боротьби французького Квебеку за свою автономію, до певної міри визначається цією традицією. Як і зворушливі плакати в аеропорту й інших громадських містах, що закликають громадян заопікуватися новоприбулими.

Але ось буквально біля Ніагарського водоспаду, над порогами трохи нижче за течією, раптом підноситься... буддійський монастир. Причому не іграшковий, як буває в неазійських країнах, а справжній великий монастир зі ступою, статуєю Будди, молитовними дзвонами та барабанами — ніби десь у Тибеті або принаймні в Монголії. Ця екзотична зустріч не випадкова: сусіднє Торонто набуло слави найбільшого в світі міста мігрантів. Із понад трьох мільйонів його населення близько половини народилося поза межами Канади. Тільки китайців тут живе чи не мільйон. А буддійські, даоські, індуїстські храми стоять цілком мирно поряд зі святинями усіх можливих християнських конфесій. Серед них є чимало українських — православних і греко-католицьких церков, пресвітеріанських і баптистських молитовних домів. І тривогу викликає саме їхнє майбутнє: чи за умов релігійного плюралізму або навіть змагання цивілізацій християнська спільнота не виявиться заслабою в збереженні своєї тотожності?

Демократична система країни дає прибульцям добрий шанс на швидке і рівноправне входження в багатоетнічну спільноту країни. Українці далеко відтиснені з перших місць за своєю чисельністю. Їхня питома вага стрімко падає. Процес асиміляції триває, і четверте-п'яте покоління емігрантів уже рідко володіє українською мовою. Нові ж емігранти, що приїждять протягом останнього

...продовження на стор. 8

ЦЕРКВУ ПОТРІБНО РЯТУВАТИ

Патріарх Любомир ГУЗАР

— Владико, наближається планований Вами переїзд до Києва. Звістка про таке Ваше рішення свого часу шокувала галичан, і частина з нас досі не може із ним змиритися...

— Бачите, галичани тішилися 200 років тому, коли митрополит з Києва приходив до Львова. То є така річ, ну, Боже милий, мусимо подивитись не на якісь там престижеві аспекти, але, властиво, на те, що є кориснішим для нашої Церкви. Перенесення до Києва зі Львова не значить, що це кінець Львова. Зовсім ні. Львів має свою особливість, яку мусить плекати, якою мусить жити, і немає потреби відчувати якась ущербленість з такого переносу. Львів завжди залишиться дуже поважаним церковним центром. Може, канонічно, може, структурально буде інакше. Але не від якості уряду залежить релігійний центр, а від якості віри і християнського життя людей, які там живуть.

— Але Львів — це місто, яке, мабуть, заслуговує на особливий статус. Нинішня українська держава де-факто не визнає за ним права бути регіональною столицею, й тому, чи не єдиним, що досі тішило наші амбіції, було те, що Львів є столицею УГКЦ...

— Люди чомусь не роблять порівнянь і висновків. Пригадуєте, ми дуже недавно, в січні, святкували злуку українських земель. Наші діди 1918 року створили Західну Українську Народну республіку. Центром був Львів. Але вони відчули, що є в цьому якась певна недосконалість, що чогось бракує. І тому 1919 року того ж дня прийшло до злуки українських земель. Це був, як мені здається, надзвичайно правильний і мудрий крок. Бачите, своїм переносом до Києва ми хочемо, якщо можна так образно казати, засипати річку Збруч. Не зі злої волі засипати, а щоби вона перестала бути кордоном, щоби взагалі не було такої межі, щоби Україна відчула свою єдність. От за це нам розходиться. Наші діди то розуміли. Вони за то боролися в своїх визвольних змаганнях. Щоби у Києві була наша столиця. Вони не цуралися того, щоби йти боронити Київ. А ми, галичани, є трошки схильні до провінціалізму. Нам потрібно трошки часу, щоби з певними думками згодитися, зрозуміти їх. Але я думаю, що кожен галичанин, якщо добре застановиться, то побачить в тому велику користь і для Галичини. Ми не хочемо ділити Україну на, як колись казали, Галичину і Велику Україну. Є одна Україна, і Галичина є її дуже важливою частиною.

— Останнім часом, Владико, в середині УГКЦ один за одним спалахують конфлікти. І це вже починає виглядати як тенденція.

...продовження на стор. 9

...продовження зі стор. 7

десятиріччя, особливо російськомовні українці, свідомо ставлять за мету якомога швидше порвати з українським корінням, і дітей часто виховують по-англійському. Мені доводилося зустрічати земляків, які, проживши в Канаді якихось вісім років, уже відмовлялися говорити українською...

Криза Української Православної Церкви в Канаді на цьому тлі виглядає неминучою. Про неї відверто говорять усі. Одні нарікають на брак національної свідомості, інші фаталістично очікують природного кінця, ще хтось шукає порятунку у звільненні власної церкви від традицій і впливу Української Греко-Православної Церкви в Канаді (так вона спершу називалася офіційно). Саме тепер в усіх канадських парафіях активно обговорюють запропоновані проекти статутів змін, які, судячи з усього, навряд чи будуть прийняті наступним Помісним Собором.

Донедавна в канадській православній громаді було заведено вважати, що головною перешкодою в її розвитку є брак канонічного визнання. І ось 1990 р. УПЦ в Канаді вийшла під омофор Вселенського Патріарха на непоганих умовах: зі збереженням помісного устрою, архиерейських титулів, з цілковитим самоврядуванням. Але відтоді кількість офіційних членів УПЦ в Канаді, тобто тих, хто сплачує членські внески й бере формальну участь у розв'язанні проблем церковного життя, скоротилася в кілька разів і досягла критичної межі. Понад три чверті з них — пенсійного віку. А відкритий контакт з Американською Православною Церквою, яка дістала 1970 р. автокефалію з Москви, та Московським Патріархатом зробив УПЦ в Канаді відкритою для невідомих раніше впливів. Довкола консисторії обертається кілька сумнівних осіб, які загадковим чином приїхали з України й подумки приміряють на себе канадські архиерейські митри. З собою ці особи привезли відразливий досвід хамського поводження з тими, кого вважають нижчими за себе, агресивності щодо інших церков, зневаги до помісної традиції українського православ'я. У церковній крамниці Вінніпега продаються московські ризи, софринський літургійний посуд, російські богослужбові видання... Брак міцної богословської традиції та усвідомлення власної ідентичності обумовив вразливість частини канадського священства перед амбітною агресивністю чужинців.

Згідно з іншою версією, проблеми УПЦ в Канаді породжені українською мовою богослужіння, якої не розуміють вірні. Справді, для емігрантів четвертого-п'ятого покоління, що складають більшість вірних на заході Канади, українська мова ще менш зрозуміла, ніж церковнослов'янська для їхніх прапрадідів, які з ентузіазмом приймали привезені з України богослужбові книги українською мовою. Навіть там, де богослужіння все ще відправляються українською, читання Апостола, Євангелія, Символу віри повторюється англійською. Проповідь українською мовою може мати кілька вступних фраз, після чого повчання виголошується англійською. Чемно вислухавши українські слова, парафіяни починають реагувати лише на зрозумілу англійську мову.

Однак чи розв'яже проблему зміна мови богослужіння? Відповідь на це дають непоодинокі приклади спорожнених храмів англомовних парафій. Адже мова є важливим, але далеко не головним чинником духовного життя. І втрата традиційної мови літургії лише загострює фундаментальні питання про місце традиції в житті Церкви, про сенс дальшого існування окремих національних архієпархій у Північній Америці, про сполучення універсальних та етнічно-культурних ознак у суспільній місії сучасної Церкви. Говорять навіть про конфлікт двох частин УПЦ в

Канаді — патріотичної, сформованої переважно з колишніх «переміщених осіб» та їхніх дітей, і «панправославної», для котрої українські корені сприймаються як звичайнісінький атавізм, що його варто позбутися.

Проблема плекання православної ідентичності в західному світі не менш гостра для інших етнічних груп. Настоятель грецької парафії скаржився, що молодь не хоче йти на богослужіння, заявляючи: вона воліє відвідувати храм, а не музей. Там, де церковна громада втратила динаміку духовного зростання, де її енергія зосередилася на влаштуванні меморіальних акцій, готуванні вареників, організації вечорниць, починаються неминучі старість і помирання. Церква живе, доки в ній не припиняється місійне служіння, доки вона сміливо дивиться в майбутнє, готується до нього, формує паству, здатну чесно стати перед Суддею. Коли ж вона цілком перейнята минулим і мріє лише про те, щоб якомога довше зберегти архаїчні звичаї та устрій, релігійна громада перетворюється на меморіальне товариство, суспільне покликання якого здатне зацікавити все менше й менше число ентузіастів.

Несподіваним контрастом до українських реалій виглядає поступ Американської Православної Церкви, членство якої зросло за останні роки в кілька разів. Ця Помісна Церква, що виділилася з Московського Патріархату, пішла на запровадження англійської мови богослужіння й нового календарного стилю. Однак чи тільки обрядовими змінами обумовлюється успіх її місії? До речі, з приїздом нових емігрантів з колишнього СРСР в літургію подекуди повертається церковнослов'янська мова. Американська Церква сформувалася як місійна, чітко визначила свою мету як інкультурацію православ'я в сучасну північноамериканську реальність, дистанціювалася від Росії, зберігаючи тяглість обрядових і канонічних традицій. Вона дістала після останньої війни чудову богословську школу, котра гідно продовжила паризьку традицію — Свято-Володимирську семінарію в Крествуд (штат Нью Йорк, США). Ідеологія Американської Церкви складалася в колі о. Іоана Мейендорфа й о. Олександра Шмемана. До доктрини цієї Церкви можна ставитися критично, але її існування як важливого феномену сучасного християнства не можна не визнати.

На жаль, ані УПЦ в Канаді, ні УПЦ в США не мають богословської школи, котру можна було б поставити поряд зі Свято-Володимирською семінарією. Колегія святого Андрія у Вінніпегу, асоційована з Манітобським університетом, володіє просторим приміщенням в університетському містечку, фінансово забезпечена, має укомплектований штат викладачів і добру бібліотеку. Але при цьому в ній навчається не більше десяти студентів, в певній частині яких безпомилково прочитуються невігійні «совкові» комплекси. Скромні богословські праці справляють враження провінційних, а про масштабні наукові конференції не доводилося чути. Українські корені УПЦ в Канаді деким із викладачів сприймаються швидше як тягар, а ставлення до країни походження та її міжконфесійних протистоянь коливається від роздратованого до відчуженого. Природного, здавалося б, покликання Колегії — знайомити англомовного читача з українською православною духовністю — вона не може виконати через брак усвідомленого ставлення до цієї духовності. Втеча від українських коренів обертається втратою власної перспективи.

У той самий час УПЦ в Канаді має свій цікавий досвід, що сформувався внаслідок пошуку форм організації церковного життя, які б відповідали помісній традиції й водночас інтегрувалися до релігійного життя на північноамериканському

...продовження на стор. 10

...продовження зі стор. 7

Чим Ви її бодай для себе пояснюєте?

— Трудно мені сказати, чому так стається. Я нікого не суджу за злу волю, я думаю радше, що є люди, яким здається, що треба рятувати Церкву. Але Церкву треба рятувати завжди. Церква завжди потребує реформи, потребує оживлення — це не є щось нового для нас, сама структура Церкви є такою, що потребує завжди бути в стані реформи. Але ці люди стараються рятувати Церкву в дивні способи, не подумавши про наслідки. Люди, на жаль, не читають історії. Не вчать з неї. Роблять ті самі дурниці, які робили в інших державах чи культурах. А тим часом з історії ми могли би дуже добре навчитися, що не можна рятувати Церкви, розколюючи її. Богу дякувати, що ці люди хочуть рятувати Церкву, але якщо хочуть щось рятувати, де є спільнота, то треба бути у цій спільноті, а не ззовні.

— Знаєте, мені доводилося чути дві кардинально різні думки, якими намагаються пояснити причину внутрішніх церковних конфліктів. Одна — Блаженніший Любомир кардинал Гузар є надто жорстким керівником, і це обурює церковнослужителів. Друга — він є занадто м'якою людиною, аби тримати Церкву в дисципліні. Як Ви гадаєте, котра є ближчою до правди?

— Я думаю, що я занадто м'який. Мене так виховували. І це, мабуть, є проблема вдачі і виховання. Люди, які мають відповідальність, повинні трошки більше застановлятися, думати, а не тільки робити все емоційно. У нас страшно багато емоцій. Українці є емоційні. Нам абсолютно замало розуму, такої, розумієте, задуми. Не є так, щоби нам бракувало розуму. Ми люди здібні, тільки не задумуємося. Люди не дивляться, не намагаються зрозуміти ситуації. До того ж, ми живемо в таких обставинах, де, можливо, й справді треба було б деколи гримнути макогоном по голові, щоби доходило. Я маю такі випадки, коли певні люди кажуть: "А Ви нам не наказали!". А чи все треба наказувати?! А чи не мають люди свого розуму?! Ми ж не є громада якихось недолітків чи недорозвинутих людей. Люди повинні думати самі. Я не є приривчений гримати. Мене так не виховували і мені то дуже трудно приходиться. Але, може, воно так і треба було б. Знаєте, є така приказка: "Хлопа не бий — хлопа слабкий". От коли людину притиснеш, то вона вже й робить те, що треба. А я, знаєте, грішу м'якістю, браком твердого п'ястука.

— Попри таку свою м'якість, Вам завжди вдавалося вистояти перед тиском багатьох поважних політиків, які, я знаю, приходять до Вас і просять про підтримку на виборах. Говорю зараз про це, бо Україна вже почала жити передчуттям президентських виборів, що відбудуться 31 жовтня...

— Я наводжу політикам свої пояснення, і вони не можуть остаточно їх заперечити. Я нікому не кажу "Ні", радше стараюся

пояснити, чому я не буду робити жодних кроків, щоби ту чи іншу особу підтримати. Різні люди тут у мене бували — це правда. І всі вони наприкінці спокійної розмови розуміли, в чому наша позиція є. Позиція Церкви. Можливо, всім їм було неприємно. Можливо, вони всі хотіли користати з нашої підтримки, але я переконався, що кожен, хто тут був, має голову на карку, бо визнав нашу рацію і погодився з нею.

— Ваше Блаженство, але Ви, мабуть, навіть краще за інших розумієте важливість для України того вибору, який усі ми маємо зробити цієї осені. Не маю сумніву в тому, що цей вибір робитимете й Ви. Як вдається Вам опертися спокусі не вказати нам шлях, який Вам особисто видається правильним?

— Першедусім тут є дві речі. Перша, що я не знаю, що є краще. І боюся, бо з досвіду знаю, що люди в одній ситуації поведуться так, в іншій — інакше. Щоби ставити на якусь людину, треба ту людину надзвичайно добре знати. Я нікого так не знаю, чи то є президент, чи то є депутат, чи то є інша виборна особа. Як я знаю, що він насправду буде кращим? Є така старовинна латинська приповідка, яка каже, що почесні міняють поведінку. Людина може бути дуже гарна, добра на певному становищі, а підійде на вище становище — може цілковито зіпсуватися. Дуже мудро каже інша латинська приповідка: влада нівечить людей, а абсолютна влада — нівечить абсолютно. Це є одна річ, а друга полягає в тому, що я стараюся дуже свідомо не виявити своїх преференцій. І мені то не приходиться так дуже трудно.

Під час відвідин оттавської громади в 2003 році. У залі українського Собору св. Івана Хрестителя. Фото Алена Карабоніка

— Себто, Владико, Ви усвідомлюєте, що можете помилитися, і боїтеся цього?

— Так, у цьому немає ані найменшого сумніву. Я не знаю людей. А щоби не помилитися, треба знати людину в дуже різних обставинах. А того, що ця людина сама про себе каже, замало.

Розмовляла Тетяна НАГОРНА

Ukrainian Canadian
Professional and Business
Association of Ottawa

L'Association des Ukrainiens
Canadiens des Professions
Liberales et Commerciales
d'Ottawa

Товариство Українських Канадських
Професіоналістів і Підприємців Оттави

Join Us! Become a member of the UCPBA-Ottawa

...продовження зі стор. 8

континенті. Шлях здобуття власного досвіду був вельми непростий: західноукраїнські емігранти пережили зіткнення з римсько-католицьким єпископством, випробували московський синодальний устрій, і аж тоді зважилися на утворення власної церковної організації. Про слабкі сторони соборноправності УПЦ в Канаді багато пишеться й говориться. Ніде в інших Православних Церквах звичайні парафіяльні священники й миряни не мали таких широких повноважень у церковному управлінні, як у Канаді. Але треба врахувати, що соборноправність по-канадському мала небагато спільного з «радоправним» устроєм УАПЦ в Україні. Вона дійсно зазнала впливу реформаційного духу України 20-х років ХХ ст., але водночас широко увібрала в себе традиції Київської митрополії XI—XVII ст.; найбільше ж запозичила в своїй організації з доволишнього життя церковних громад у Північній Америці — в переважно протестантських провінціях Канади, де релігійне життя було відносно вільним від інерції одержавленої церковної структури європейського Середньовіччя. Соборний устрій громад, які склалися з постійних членів, існували й існують коштом членських внесків та прибутків від власності громад, керуються парафіяльними управами й мають поряд із ієрархічним духовним управлінням соборні керівні органи, був першою відповіддю українського православ'я викликові молодих демократій, побудованих на засаді свободи совісті. Українська Церква в Канаді вчилася жити самостійно, не покладаючись на підтримку держави, за умов світського суспільства.

Неподалік від торонтського офісу Канадського інституту українських студій мені показували нашу колишню церкву, куплену вихідцями з Південної Азії й перетвореною на буддійський центр. Тривожна символіка цієї споруди не вельми драматично сприймається в мінливому Торонто, де православну єпархію очолює авторитетний і відносно молодий архієпископ Юрій (Калішук), людина послідовно патріотична, а водночас добре інтегрована в Канаді. Тут відчутний приплив нової еміграції, динамічно здійснюються контакти з Україною, що приносить нові очікування й важкі розчарування. Але і в Торонто, і в степових провінціях Альберта, Манітоба, Саскачеван, де повсюди зустрічаються церкви українських першопрохідців, і в Інституті святого Івана в Едмонтоні, де переважають китайські обличчя, а українську мову пригадує лише директор, — повсюди відчутний неспокій очікування. Можна схватитися від кризи, пояснюючи її руйнівним впливом українських реалій церковного життя на православну спільноту Канади. Можна заспокоювати себе розмовами про природні асиміляційні процеси. Можна, зрештою, тікати в міфологічні світи «панправослав'я», будовані вигадливими стратегами «третього Риму». Тільки рано чи пізно доведеться визнати, що і ситуація в Канаді, і українська драма церковного самоусвідомлення є різними гранями єдиного процесу — кризи традиційної східної ідентичності в світі епохи глобалізації. І розв'язання її поодиночі, через подолання локальних, периферійних аспектів проблеми неспроможне дати системних змін.

Криза — важкий для недужого стан. Він, однак, свідчить про пошук організмом внутрішніх ресурсів для подолання хвороби. Православна Церква виходить з епохи імперій і постає перед новими викликами, несучи в собі віруси духовної апатії, обрядовіства, колаборантства з державною владою. І криза, по-своєму відчутна в кожній православній парафії, є обнадійливим знаком того, що потужний потенціал Церкви дає нам унікальний шанс перемогти задавлені хвороби й вийти у новий вимір здійснення православ'ям його світової місії.

В НАСТУПНОМУ ЧИСЛІ:

Іноді в нас — українців — є всі підстави відчути себе не те що «центром Європи» чи «мостом між Сходом і Заходом», а просто-таки пупом Землі — таку пильну увагу приділяють нам із різних боків, так сильно ми впливаємо на найрізноманітніші світові процеси. Причому ми самі майже не докладаємо до того зусиль (це, звісно, плюс) і ні на що не впливаємо (це все ж мінус) — просто існуємо, й усе.

«Кардинал Каспер з візитом до Москви. Але для Ватикану в Москві завжди зима» — такий заголовок італійська *Chiesa* дала статті про візит глави ватиканської ради з питань єкуменізму. А знаєте, через що насамперед кардинал був приречений мерзнути в Білокам'яній? Та через нас, через Україну.

Про це, в наступному числі читайте у статті:

МОСКВА, ВАТИКАН І НЕПЕРЕДБАЧУВАНА ПОГОДА В УКРАЇНІ

...продовження зі стор. 1

Facts on Pokrova Fundraiser

- "Ripka" Garden Party and Art Show/Sale Fundraiser for the Pokrova Ukrainian Childrens' Arts Camp was held on June 13, 2004 in Ottawa from 2-6 p.m. at 46 Kaymar Drive in Rothwell.

- His Excellency, Mykola Maimeskoul, Ambassador of Ukraine to Canada, hosted the event as Honourary Pokrova Patron.

- nearly 100 people attended the event held in the home and under a white tent

- tickets were \$25 per person

- 19 artists from Ukraine and Canada contributed artwork for sale; 84 pieces of art were on display

- artists included Christopher Griffin (Ottawa); Daria Mudrij (Winnipeg); Natalka Pikush (Kyiv); Natalia Kononova (Kyiv); Ihor Andriyiv (Ottawa); Lev Mykytczuk (Ottawa) and others

- a portion of the proceeds of the sale of the artwork went to Pokrova - these funds will be used to hire visual and performance (dance; music) teachers for the camp, and to pay for materials

- live music was provided

- event was catered by Alex Demianenko, owner of Cafe Paradiso in Ottawa

- organizers were the Pokrova Organizing Committee (Myroslava Bilaniuk; Chrystia Chudczak; Lydia Migus; Jennifer Oktrimchouk; Larysa Rozumna) and volunteers Tatiana Martschenko, Iryna Myshakova, Olena Bankston, Ihor Andriyiv, Zirka Reshitnyk, Olexandra Pruchnicki, Luba Chaburska, Tania Babiuk-Henry, Al Yuzwak, Mike Matthews, Nykola Bilaniuk, Fr. Ihor Oktrimchouk and many others who sold tickets and publicized the event.

- Ambassador spoke in three languages (English/French and Ukrainian) - thanked the organizers and artists for contributing to important cause to enliven the cultural heritage of young children; said it was an important step in the future to strengthening the bond of Ukraine and Canada

- the camp takes place at the Ukrainian Orthodox Church, 1000 Byron Avenue, from July 26-30, 2004; children will be taught the visual arts as well as Ukrainian dance and music, as well as sport

- the camp is full with 30 children - however, a reservation list is being taken.

ТВОРЧА СТОРІНКА

Українські художники, поети, артисти, співаки, письменники, винахідники, люди рідкісних захоплень... – здається, вони живуть, завжди, десь далеко. Далекі ні! "ОВ" розпочинає цикл розповідей про творчих людей, які живуть тут або мають чи мали відношення до Оттави. У цьому номері знайомимо Вас з поетом і композитором **Василем Косенком та чоловічим хором м. Оттави.**

Якщо Ви самі творча людина, маєте цікаві неординарні захоплення, або навіть попросту знаєте таких осіб про яких варто розповісти нашим сучасникам — пишiть, присилайте е-листи, дзвонiть.

Василь Косенко

Слова та музика Василя Косенка

Розтопити печаль

Далеко, далеко за морем за синім
Де бродять Європи тумани
Далеко, далеко, на тiм кiнцi свiту
Росли мої тато і мама

Торонто, Отава, степи Манiтоби
Ви рiдними стали менi
Мiж двох океанiв пройшла моя доля
Загравши на серцi струнi

Та ще спала душа моя
Не спiвала пiсень вона
I не плакав на кручi я
Розтопивши печаль

Я гадав, що порвалася нитка
Нитка сiбна моiх поколiнь
Та щиро менi посмiхнувся
Старого Днiпра тихий плин

I розквітла душа моя
Заспiвала пiсень вона
I заплакав на кручi я
Розтопивши печаль

Татова мудрiсть i мамина ласка
Душа України спiває в менi
А серце зiгрiє та мамина казка
Аж поки Днiпро котить хвилi свої

Бо розквітла душа моя
Заспiвала пiсень вона
I заплакав на кручi я
Розтопивши печаль

Народився в минулому столiттi у м. Чигирин на Черкащинi в родинi лiкарiв.

Вiд п'ятого класу почав вивчати англiйську мову з якою пов'язав свiй майбутнiй фах. Ще iз шкiльних часiв виявив зацiкавлення до участi у художнiй самодiяльностi, де на уроках та поза ними, учнi грали в театрi, спiвали пiсень на англiйськiй та iспанськiх мовах, вчилися декламувати та танцювати.

В 1975 році блискуче закінчує Київський інститут іноземних мов, ставши переможцем республiканськoї олімпіади знавцiв англiйськoї мови. Далi працював в рiдному iнститутi викладачем на факультетi пiдвищення квалiфiкацiї вчителiв .

З 1991 року - директор курсiв англiйськoї мови Академiї державного управлiння при президентовi України. Працював у Нiмеччинi, Росiї, Польщi.

Вiд 1995 року проживає в Оттаві. Є акредитованим перекладачем при Федеральному урядi Канади з англiйськoї та українськoї мов. У зв'язку з роботою багато і часто подорожує. Одружений. Двоє дiтей. Господарством займається дружина Наталка. Дуже любить свою сiм'ю і гiтару.

В Канадi почав працювати над своiм першим компакт диском. Пробний запис збiрки авторськiх пiсень, якi увiйшли до CD "Розтопи мою печаль" зроблений у 2001 році. Як автор і виконавець часто виступає в Оттаві, приймав участь на концертах та виступах у Монреалi, Торонто. Учасник канадськo-американськoго конкурсу бардiв, який проводиться на Бiлому озерi (Онтарiо).

Основна тема пiсень Василя Косенка – це тема України, тема степу та зоряних ночей, тема кохання.

Контактна інформація

Тел.: (613) 224 – 4031

v_kosenko@hotmail.com

Каштани

Каштани Києва цвітуть
Серце знову кохає, кохає
А над Хрещатиком пiсня летить
пiсня летить, доля грає.

Каштани падають на брук
Вiтер листя кружляє кружляє.
парками Києва осiнь летить
парками осiнь гуляє.

Каштани вкрив холодний снiг
пил рокiв серця жар замiтає
Тiльки та давня пiсня летить
пiсня летить, доля грає.

Каштани свiчами цвітуть
Серце знову кохає , кохає
А над Хрещатиком пiсня летить
пiсня летить, доля грає.

Лелеки

Ось знов лелеки з вирiю летять...
В зелене листя вбрались верболози
Моя любов до мене поверта,
Моя любов до мене поверта,
Несе моє життя в своїх долонях

I знов за хатою бузок зацвiв
I я згадав всi чари i кохання
I шепiт трав i мову солов'iв,
I шепiт трав i мову солов'iв,
I нiжний поцiлунок на свiтаннi

Ось знов лелеки з вирiю летять
В зелене листя вбрались верболози
Моя любов до мене поверта
Моя любов до мене поверта
Несе моє життя в своїх долонях

Ось знов лелеки з вирiю летять...

Чоловічий хор Оттави виступає на фестивалю "Рівередж" в містечку Алмонт, Онтаріо, 12 червня 2004 року

ЧОЛОВІЧИЙ ХОР ОТТАВИ

Чоловічий хор Оттави був створений у 1992 році групою однодумців, захоплених багатими традиціями української духовної хорової музики. У 1994 році до диригування хором була запрошена Оля Катрушенко. Під її керівництвом хор значно розширив свій репертуар, який тепер охоплює усі головні жанри української хорової музики — повні пафосу козацькі думи та історичні пісні, жартівливі та ліричні народні пісні, шедеври духовної церковної музики та українські колядки, з їх неповторною глибиною та красою.

Художній керівник: Оля Катрушенко

Члени хору:

Перші тенори: Ален Карабонік, Роман Качмар, Володимир Козьмін, Данило Лега, Михайло Риндзак. *Другі тенори:* Володимир Катрушенко, Євген Степчук, Андрій Савчук, Марко Янішевський. *Баритони:* Олег Белкін, Володимир Берник, Андрій Онуферко, Кіс Свінтон. *Баси:* Василь Косенко, Остап Прухницький, Михайло Решітник, Том Титор.

Запрошуємо всіх бажаючих (хто вміє, може і любить співати) до участі в хорі. Проби в новому сезоні почнуться з місяця вересня цього року, в Соборі Івана Хрестителя в Оттаві, 952 Green Valley Crescent. За довідками дзвонити 596-2138.

Так само оголошуємо серед оттавської громади конкурс на кращу назву для нашого хору.

Пишіть, дзвоніть до редакції "ОВ".

Результати конкурсу будуть оголошені на сторінках "ОВ", а переможця очікує спеціальна нагорода.

ALEXANDRA BERLY

TRANSLATOR AND INTERPRETER FOR THE FEDERAL GOVERNMENT SINCE 1991

ENGLISH, UKRAINIAN, RUSSIAN
Canadian citizen, BA in Politics from Queen's, speaks English, Russian, Ukrainian, French, experience in international projects - would like to find a job in Europe.

Since it is "who you know" that matters, can anyone having relatives or friends in Western Europe help me with the job search, refer to an appropriate person, etc. I've been looking for years to no avail and would be thankful for any assistance.

You can call me at 595-1027 (Alexandra) or e-mail to: alexandrineberly@yahoo.ca

Oleh Belkin

Actor B.F.A.
Acting Teacher
Theatre &
Language Coach

Tel./Fax: (613) 842-4782
215 Crichton St. Ottawa, Ontario, K1M 1W3

Interpreter / Translator / Перекладач

I offer high quality interpretation and translation services in Ukrainian, Russian and English, including certified translations of Birth certificates, Driver's Licenses, Diplomas etc.

Registered with the Federal Government Translation Bureau.

Зареєстрований в Бюро перекладів федерального уряду Канади перекладач пропонує якісні послуги по прийнятним цінам. Завірений переклад свідоцтв про народження, прав, дипломів тощо.

Українська, російська і англійська мови.

Please call Peter at (613)596-6097

Телефонуйте (613)596-6097 (залишіть повідомлення для Петра)

Ukrainian Canadian Professional and Business Association of Ottawa

L'Association des Ukrainiens Canadiens des Professions Liberales et Commerciales d'Ottawa

Товариство Українських Канадських Професіоналістів і Підприємців Оттави

Join Us! Become a member of the UCPBA-Ottawa

Volodymyr Katrusenko

dusko@sympatico.ca
(613)225-5768

графічний дизайн,
веб дизайн,
публікації,
реклама

10 Lyall St Ottawa ON K2E 5G6

ПОЛІТИКА

Загадувати наперед – справа невдячна. Особливо коли це стосується різних політичних справ. Тим більше виборів, українських виборів. Микола Томенко, голова парламентського Комітету з питань свободи слова та інформації, аналітик політичного життя України, на диво, належить до людей, прогнози котрого дуже близькі до розвитку подій. Принаймні, після їх опублікування, об'єкти його спостережень пробують спростувати або підтвердити свою поведінку. А до його коментарів, прислухаються і далеко поза Україною. Пропонуємо частини з інтерв'ю Миколи Томенка, присвячені засобам масової інформації перед виборами та перспективі висунення кандидатів від влади.

- Пане Томенко, як Ви оціните ситуацію із кількістю претендентів на президентську посаду?

- Я би назвав нинішню передвиборчу ситуацію в Україні "псевдостабільною". Адже формально нібито все зрозуміло: нібито є "єдиний" кандидат від влади і майже чотири кандидати від опозиції. Виборча кампанія йде повним ходом. Але насправді нічого не зрозуміло, адже у лідерів багатьох центристських сил є

сумніви щодо того, що їм робити, адже вони не відчувають позиції ключового політичного гравця - президента. Не відчувають її й експерти. Через невизначену позицію президента не зрозуміло, наскільки ця "псевдостабільна" ситуація стабільна і наскільки ми можемо бути коректними з погляду оцінки розвитку ситуації.

- Які версії проходження виборчої кампанії Ви бачите?

- Я вважаю вірогідними дві версії. За першою, визначення "єдиний кандидат від влади" і "єдиний кандидат від опозиції" треба забути. Так, я вважаю, що будуть чотири відомі кандидати, не рахуючи дрібних кандидатів тощо. Стосовно ж конкретно влади, то від неї за такого сценарію буде балотуватись щонайменше декілька кандидатів: Янукович і, можливо, Кінах, Тігіпко, Пустовойтенко та інші. За другою версією, з'являється єдиний кандидат від влади, і цей єдиний кандидат - Леонід Кучма. Логіка подій в обох варіантах є зрозуміла, тому ці варіанти мене мало непокоять. Натомість, мене цікавить зовсім інше - фальсифікація виборів.

- Що ж незрозумілого за такого варіанту?

- Саме над варіантом фальсифікації виборів я зараз думаю, бо вважаю його найгіршим. Цей варіант викликаний тим, що практично не змінюються очікування українського суспільства щодо можливості фальсифікації виборів. Через це вже напередодні виборів і в процесі виборчої кампанії суспільство буде готове до фальсифікації і нелегітимності виборів. Так близько 60% громадян каже, що вибори будуть нечесні, недемократичні тощо і приблизно 30% вважає, що вибори будуть сфальсифіковані. Ці очікування треба зламати, бо інакше буде розчарування під час

виборчої кампанії та абсолютне розчарування після виборів. Тоді вибори не стануть цивілізованим засобом зміни політичної еліти та уточнення політичного стратегічного курсу.

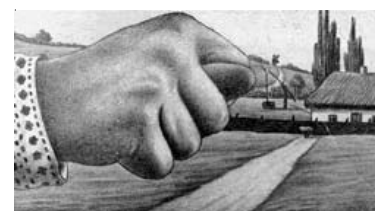
Належить зазначити, що такі цифри цілком корелюються із політологічним запитанням про те, хто з кандидатів має більші шанси стати президентом. За цим питанням, з 25-26% опитаних, які за будь-яких обставин голосуватимуть за Ющенка, близько 6-8% упевнені, що Януковича, незважаючи ні на що, зроблять президентом. Тобто прихильники Ющенка вважають, що ступінь фальсифікації буде таким, що чинний прем'єр переможе, навіть якщо Ющенко набере більше голосів.

До такого сценарію є ще варіант хибності і провалу для всіх кандидатів. Коли команда президента чи прем'єра бачить, що програє вибори, то можна знайти дуже багато аргументів для того, щоб визнати вибори сфальсифікованими і піти на те, щоб утримати ситуацію та не допустити громадянської війни тощо. Після цього чинний президент може сказати, що країна не готова до демократичних виборів і що він далі очолюватиме крану. І справді, якщо вибори-2004 року будуть найбруднішими, то тоді країна постане як неготова до всенародних виборів президента.

- Які ж конкретно механізми можуть застосувати для створення такої ситуації?

- Уявіть, що відбулись вибори. Екзит-пол показав, що Ющенко виграв, але Центральна виборча комісія оголосила президентом Януковича. Тоді на вулиці виходять прихильники Ющенка, Тимошенко, можливо, частина прихильників Мороза, а інші партії не виходять. Конфлікт стає серйозним, і тут з'являється президент, який заявляє: оскільки є сумніви стосовно фальсифікації виборів і ситуація стає подібною до Мукачівської, то легше визнати вибори сфальсифікованими, аніж визнати перемогу представника опозиції.

Через імовірність цього сценарію, коли дебатується логіка поведінки опозиції, я спокійно ставлюсь до того, що Мороз і, можливо, Тимошенко, окремо підуть на вибори.

Підготував Юрій ТИШКІН

Чи багато політиків в Канаді є українського походження? Виявляється, маємо їх навіть у столиці. Знайомимо наших читачів з кандидатом у депутати по центральному округу Оттави від Партії зелених, Давидом Чернушенком

DAVID CHERNUSHENKO

Green Party candidate, Ottawa Centre

David Chernushenko, 40, is a business owner, father, writer and global expert in the sustainable management of sport, recreation and tourism organizations.

His father Anthony (Tony) Chernushenko born in Haysin, emigrated to Canada in 1949. Mother from Cardston, Alberta. Grandfather of David (Didus) John Chernushenko from

Poltava region. Grandmother (Babusia) Anna Chernushenko from city of Haysin in Western Ukraine. David was born in Calgary, but grew up in Ottawa and around the world, as his father was a Canadian diplomat. David does not speak Ukrainian (other than the important names of foods learned from his Babusia).

He is owner/president of Green & Gold Inc., an Ottawa-based business that provides strategic advice to private, public and non-profit organizations. He has advised many major corporations, manufacturers and governments on how to use sustainable management practices, including energy efficiency and cleaner production to save money and create new business opportunities.

He is the founder and volunteer president of Clean Air Champions, a national clean air and fitness advocacy group. He was appointed to the International Olympic Committee's advisory Commission on Sport and the Environment in 1998 and remains an active member.

Fluent in English and French, he has a BA in Political Studies from Queen's University, a Masters degree in International Relations from Cambridge University, and was a visiting scholar to the Graduate School of Environment at Macquarie University in Sydney, Australia in 2001.

He has written three books on practicing sustainable development (translated into five languages) and is a frequent speaker locally, nationally and internationally on how to promote healthier and more vibrant economies and communities.

Married with two school-aged children, he has lived in Ottawa Centre for 11 years and in the Ottawa region for more than 20 years. He has worked for the Department of Foreign Affairs and International Trade and the Canadian International Development Agency, and as international news editor of the Asahi Evening News in Tokyo. He has traveled extensively in Canada and internationally, living in Finland, Malaysia, Lebanon, Japan, England and Australia.

David has served on the committees and boards of local housing and environment groups, schools and health advisory bodies. He is passionate about investing in public education, health promotion and

protection, sustainable transportation and affordable, quality housing. He is dedicated to promoting stable, and diverse economic development through market-based incentives for cleaner energy generation, manufacturing and servicing, "green" home building/upgrading and regional sustainable tourism development.

He has not yet traveled to Ukraine, but hopes to sometime soon. David and his French wife Marie-Odile teach Easter egg painting to their two children each year. David has learned to make a decent pot of borscht, but cheats and buys his perogies from the store.

David Chernushenko
 Green Party candidate in Ottawa Centre
 Personal Integrity, Clean Economy, Healthy Community
 (613) 730-0870, (fax) 730-0247
 e-mail: david@greengold.on.ca,
 David.Chernushenko@ottawagreens.ca
<http://www.ottawagreens.ca/>
 99 Seneca Street, Ottawa, K1S 4X8

David Chernushenko and children Gaia and Eric, along with Jim Harris, the leader of the Green Party.

Оттавський відділ Української Суспільної Служби збирає дитячі забавки для дитячого гуртка дошкільного віку. Якщо ви маєте вдома непотрібні вже іграшки, збірні дитячі конструкції, гойдалки, гірки, драбинки та тому подібні спортивні причандалля – просимо принести їх до нас, ніж вони мають припадати пилюкою по гаражах та пивницях. Зустрічі дітей та їхніх батьків відбуваються кожного понеділка (крім свят) з години 10.00 до 12.00 ранку за адресою: 1000 Byron Ave. (Ukrainian Orthodox Cathedral, near Woodroffe. Outside or inside, depending on the weather condition.)

3 нотатника іммігранта

Ви недавно на американському континенті, чи ще приїхали після війни? Або може і скоріше? Все рівно, поки тут, завжди зватиметеся іммігрантом, навіть якщо хтось приїхав сюди і в позаминулому столітті, і насильно пробує про це забути...

Жодне відкриття, що все, що маємо українського в Канаді чи Америці, є створено виключно українськими руками. І насамперед це були завжди іммігранти. Хоч, зрозуміло, що руки наших іммігрантів — чи колись, чи тепер — використовуються однаково, а те, що українцями тут створено поза тим — не перелічить вже ніхто...

Відкриваємо рубрику "Четверта Хвиля" в якій знайомитимемо наших читачів не тільки з враженнями теперішніх наших іммігрантів, але і колишніх. Тож коли хочете поділитися своїм баченням імміграційного життя, радо чекаємо на ваші відгуки.

Гуд бай, Америко

"Гуд бай, Америко — країна, де я не буду ніколи..." — співав один співак. Тоді, це коли зірвався Чорнобиль і помалу розпочиналися розкручені Горбачовим "перестройка, ускореніє, гласність".

Відтоді минуло стільки років, що діти, народжені в рік Чорнобиля, цієї весни вже йдуть у армію. Ціле покоління вже увійшло в життя. І багато з них вже побачило Америку, і для багатьох із них вислів "надто малими для нас стали твої витерті джинси. Нас так довго вчили любити твої заборонені плоди. Губ бай, Америко" — просто порожній звук. Вони не вірять, що був час, коли люди записувалися з ночі у читальний зал бібліотеки, щоб прочитати літературний журнал. Вони все це "знають". Коли почути мелодію всесвітньо відомої рок-групи можна було тільки тоді, якщо пощастить. Коли оригінальні вінілові пластинки привозили й продавали за шалені гроші. Коли "джинси, кола, жвачки" були символами. Все це добре відомо. "Сьогоднішні" спробували матеріальні блага, заборонені "вчорашнім", але чи стали вони від того аж такими вільними? Чи стали вони тими людьми, про яких мріяли "вчорашні"? Ми вірили, що вони ніколи не співатимуть: "Гуд бай, Америко — країна, де я не буду ніколи".

На жаль, колективна кара та відповідальність за всіх нікуди не зникли. Виросло ціле покоління, яке також не пускають на Захід, на Схід, на Південь. Тоді були свої комуністи, тепер — їхні капіталісти. Тоді вас не те що за кордон, а в найкращі московські ВНЗ не пускали, тому що ви походили із Західної України чи були не тієї національності. На вас стояло тавро. І це назавжди. Були випадки, коли люди навіть і з таким тавром "видиралися" на вершину владної піраміди і на власні очі бачили Париж. Яка була ціна й кому вони продали душу, ми помовчимо. Однак тоді це були нехороші комуняки. Минуле, яке потрібно забути, сховати у старі підручники з історії. Слід розпочати будувати світле майбутнє. Та як, де взяти досвід і знання?

Зараз вас не пускають тому, що ви з бідної України, а не з багаті Італії, Франції чи Андорри. На вас знову ставлять тавро. У паспорті. Вас не пускають ті, хто протягом десятиліть не шкодував грошей своїх платників податків, щоб розповідати вам про демократію та свободу та про те, як вона повинна діяти й як допоможе вам жити й розвиватися. А ми вірили їм. Для нас Америка, Канада та ін. були символами свободи. Там наша діаспора, там наші люди. Там усю чесну. Прокляті партійні агітатори нас попереджували, що там на Заході головне — гроші, що людських стосунків немає, а ми їм не вірили. Ми слухали їхню бунтарську музику, ми не могли повірити, що вони також продаються й купуються, що вони також одноклітинні, в яких заклали програму. Якщо ти багатий — значить ти добрий, і ми тебе любимо.

Чому повірити в те, що між двома українцями може бути таке поняття, як дружба, канадський еміграційний офіцер не може й усе? Чому покарані за нелегальних емігрантів мають бути всі? Терористи не стоять у цих принизливих чергах і не заповнюють цих анкет, і не приносять купу паперів.

Вони що, вже зовсім перетворилися на роботів? Хотів би я, хоч знаю, що це не реально, що б їх не пускали до нас і задавали такі ж дурнуваті запитання. Про свободи їм нагадати б та про права.

Патріоти Заходу знову здіймуть хай, що замахнулися на святе. Що це таке? Вони вам ковдри, візки для інвалідів висилають, гуманітарну допомогу надають, а ви — свині невдячні. А може, нам не потрібно цієї ласки і ми самі у змозі, дайте лише шанс, як і всім.

Про те, що всі люди брати, але в кожного свій шлях розвитку, писали багато. Про те, що погляд збоку має свої особливості, також. Але ж як багато запитань у них до нас і у нас до них... Чому ми не доглядаємо своїх могил, а вони прилітають з-за океану, платять кому не лінь, досягаючи потрібного результату, не апелюючи ні до держави, ні до історичної справедливості, ні до людської пам'яті? Чому в Торонто, де щокроку нашттовхуєшся на українця, перездаючи водійські права, не знайдеш українського відповідника? Є російською, польською, в'єтнамською, а української версії немає. Тому що ми і так зрозуміємо, прочитавши російською, чи тому, що українці Канади не люблять, не виборюють своїх прав? Чому у Ванкувері та Торонто стає щораз більше китайців, які тримаються один за одного, а українці з Канади вже тут, у Києві, нас футболять? Ті українці, чий предки сотню років тому поїхали за тим же — за кращим шансом. Чому нам всім не дають шансу поглянути на світ широко розплющеними очима їхні ж чиновники?

Чому ви вважаєте, що ми можемо тільки цеглу носити та витирати ваші підлоги? Припиніть кричати про права людини, закриваючи перед нами кордон, позбавляючи нас елементарного людського права відвідати наших близьких і рідних. Ворожість, з якою ви випитуєте все у нас у своїх посольствах, нагадує старі комсомольські збори. Кому від того покращає, що ще одне покоління співатиме: "Гуд бай Америко — країна, де я не буду ніколи..."

Михайло МИШКАЛО

**ВАША РЕКЛАМА
МОЖЕ БУТИ ТУТ**

– Скільки ваша корова молока дає?
 – Дванадцять літрів.
 – А скільки продаєте?
 – Дванадцять. Більше не могу – треба ж щось і дітям залишити.

•••

Цього борщу треба було зварити літрів сто, – каже чоловік дружині.
 – Він так тобі сподобався?
 – Ні, але тоді б він не був такий солоний

•••

Дві подружки пліткують про життя.

Одна:

– А мені тут недавно заміж пропонували вийти...
 – Вітаю! А хто?
 – Батьки...

•••

Зловив старий рибку і промовила до нього рибка: “Чого тобі потрібно?” І каже старий: “А зроби–но, рибко, так, щоб у Чечні війни не було”. “Е, ні, старий. Це справи політичні, я до них не пхаюсь. Кажі щось інше” Тоді дістав він з кишені фото своєї дружини і просить: “Подивись, рибко, яка моя стара страшна. Зроби її красунею”. Подивилась рибка, подумала, а тоді й каже: “То, що ти там, старий, говорив про Чечню?”

•••

– Дядьку, я вашу Галю того...
 – Ну, то й женись.
 – Та ні, я її трактором переїхав

•••

– А мій дідусь заздалегідь знав, якого дня помре.
 – Він що, був екстрасенсом?
 – Ні! Йому про це сказав суддя.

•••

Розповідає хасид:

– Один раз ребе упав у воду, глибина була більше трьох метрів, а наш ребе не вмів плавати. На щастя в нього були при собі два мариновані оселедці. Він узяв них у руки, вони ожили і витягли його на берег.
 – Я тобі не вірю. Чим ти можеш це довести?
 – Ти ж бачиш: ребе живий.

•••

– Коханий, скажи мені, чи огіркова маска допомагає мені поліпшити мій зовнішній вигляд? – запитує жінка чоловіка.
 – Звичайно, люба. Одного лише я не розумію: навіщо ти її потім змиваєш?!

•••

– Чи часто вмирають у вашій лікарні пацієнти?
 – Ні. Лише один раз.

•••

«Закоренілий холостяк познайомиться з неохайною, малокультурною, бридкою, сварливою жінкою, щоб зміцнити своє переконання».

•••

Приберіть, будь ласка, ваш палець із моєї котлети, – звертається відвідувач кафе до офіціанта. – Це ж так гидко!
 – Я дуже вибачаюся, – відповідає офіціант. – Але якщо я її не притримуватиму, вона знову впаде на підлогу.

•••

Син питає в батька:

– Тату, а це правда, що всі казки починаються словами “Жили собі дід та баба...”?
 – Ні, синку. Справжні казки починаються словами: “Якщо ви проголосуєте за мене на виборах...”

•••

– Дівчино, а як ти сі називаєш?
 – Света
 – То котрі, Різдвені чи Великодні?

•••

Іван просить в Абрама карбованець у борг, обіцяючи через місяць повернути подвійно, і в заставу залишає плащ. Коли Іван збирається йти, Абрам говорить:

– Почекай, я дещо придумав. Адже через місяць тобі важко буде повернути відразу два карбованці, може ти краще половину заплатиш зараз?
 Іван погоджується, платить карбованець, йде

додому і по дорозі думає:

– Дивно! Карбованця нема, плаща теж, один карбованець я ще винний, і головне, що все правильно!

•••

Зустрічаються росіянин з українцем. Заходить мова про президентів:
 – Наш президент настоящій патріот, – каже росіянин. – Всьо делает для блага Россії!

– Подумаєш, здивував... – зауважує українець. – Наш також...

•••

Сьогоднішня. Україна. Черкаська область. Селище міського типу. Над полем літає кукурузник і орошує його.

Двоє дядків уважно стежать за літачком, сидячи в тінючку та смакуючи свіженим сальцем, пахучим українським хлібом та кришталево–чистою самогоночкою. Раптом літачок губить контроль і вдаряється в житлово двоповерхову споруду обабіч поля.

Збиває балкон і з поламаними крилами падає перед під'їздом. Хвилина мовчання, після якої дядьки Perezирнулись:

– І що ви на це скажете, куме? – питає один другого.

– Та що тут казати! Яка країна – такий і теракт!!!

•••

Підходить маленький син до тата і питає:

– Тату, поясни мені різницю – хто такі євреї, а хто такі жиди...

– Розумієш синку, є така країна – Ізраїль, там живуть дуже поважні люди, з ними можна спілкуватися, мати справи, пити горілку – це євреї, а ті хто тут – це жиди...

За якийсь час синок знову питає:

– Тату, поясни мені різницю – хто є росіяни, а хто москалі...

– Розумієш синку, є така країна – Росія, там живуть дуже поважні люди, з ними можна спілкуватися, мати справи, пити горілку – це росіяни, а ті хто тут – це москалі...

За якийсь час знову:

– Тату, поясни мені різницю – хто такі українці, а хто такі хохли...

– Розумієш синку, ... є така країна – Канада...

•••

Йде чоловік по дорозі й бачить, якийсь хлопець начепив собі камінь на шию і хоче стрибнути з мосту.

– Синку, що це ти робиш?

– Жити не хочу, батьку!

– Подумай про дітей, синку, не роби цього!

– Нема дітей у мене!

– Подумай тоді про батька з матір'ю!

– Нема ні батька, ні матері!

– Тоді згадай Гетьмана нашого рідного, Мазепу!!!

– А це хто такий?

– Стрибай, синку, стрибай!!!

ОГОЛОШЕННЯ

Якщо ви маєте будь-яке оголошення відносно винайму-пошуку помешкання, продажу і купівлі нерухомості або будь-яких речей, пошуку чи надання праці, знайомств, шукаєте однодумців, реклами у сфері послуг, або хочете оголосити про діяльність своєї організації чи фірми — звертайтеся до «Оттавського Вісника». Добровільні датки або спонсорська підтримка вельми бажана. За всі пожертви понад 15 дол. на підтримку цього видання, ви можете отримати посвідку Української Суспільної Служби на відтягнення від податку.

If you have any advertisements (regarding rent, selling, buying, job offers or search, business advertisement, any kind of service – medical, real estate, construction, etc.), please contact "Ottaws'kyj Visnyk". Donations are very appreciated. Income tax receipts from UCSS available.

ЖИТЛО

■ A beautiful two-bedroom condominium for rent in downtown Kyiv (Pechersk District, Klovskva Subway Station, near Bessarabka Market on Khreshchatyk Street). Pictures and detailed description is available upon request. Please call Peter at (613) 596-6097.

Sutton Group Premier Realty Ltd.
1770 Courtwood Crescent, #202
Ottawa, Ontario K2C 2B5
Email: ykarpniak@sympatico.ca
Web: <http://www.ProceedWithConfidence.com>
CABR
Telephone: (613) 727-5505
Residence & Fax: (613) 225-9922
Cell Phone: (613) 298-7227
Voice Mail: (613) 298-7228

Підтримуйте видання
єдиного українського друкованого видання
в столиці Канади
Друк цього номеру "Оттавського Вісника"
спонсорований оттавським
Українсько-Канадським Товариством
Професіоналістів і Підприємців

Ukrainian Canadian
Professional and Business
Association of Ottawa

L'Association des Ukrainiens
Canadiens des Professions
Liberales et Commerciales
d'Ottawa

Товариство Українських Канадських
Професіоналістів і Підприємців Оттави

THE MORTGAGE
ALLIANCE COMPANY
OF CANADA

Tel: (613) 745-2278 ext. 415
Fax: (613) 822-8000
Mobile: (613) 296-5490
Email: tadek@OttawaMortgage.ca
Website: www.OttawaMortgage.ca

2495 Lancaster Road
Ottawa, Ontario K1B 4L5

Head Office: 2005 Sheppard Ave. E., Suite 200
Toronto, ON M2J 5B4 Toll Free: 1-877-366-3487

Tadek Kulisz, M.Sc., B.Sc.
Senior Mortgage Consultant

■ Room for Rent/Кімната до винайму

Baseline/Greenbank,
\$425 monthly, all incl., avail. August
567-5893 (Віка)

■ House for rent

Carlingwood, Immaculate Upper 3 bdrm Duplex
Spacious, Bright, Clean - Water, Heat & Parking Incl.
\$950/month - Avail. Jul/Aug.
599-5310, 719-7920 day (Lisa)

■ 2-bedroom Condo

1465 BASELINE ROAD
\$1100/ month: includes water, heat and hydro
free indoor parking space
❖ 2 bedrooms + living room, dining room and
kitchen
❖ Large balcony
❖ Large in-suite storage closet
❖ Additional storage locker in basement
❖ New carpeting
❖ New floors in the kitchen and bathroom
❖ Neutral decor

Well-run condominium corporation,
includes access to:

- ❖ Basement laundry facilities (coin wash)
- ❖ Exercise room
- ❖ TV room
- ❖ Party room
- ❖ Outdoor heated swimming pool (seasonal)
- ❖ Outdoor tennis court (seasonal)
- ❖ Outdoor playground for children

GREAT LOCATION - walking distance to major bus
routes, grocery stores, banks, gas stations,
shopping, and other conveniences
For more information call
Christina at 613-224-7373

■ House for rent

13 Bradgate Drive in Briar Green (West-end).
Spacious bungalow with 3+bedrooms, 2.5 baths,
walking distance to excellent schools.
\$1850.00+utilities. August possessions.
Call Vicki at (613) 225-992

ОГОЛОШЕННЯ

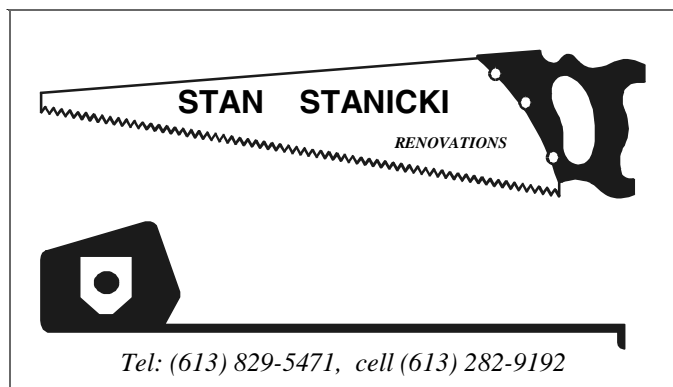
ПОТРІБНО

Пошукується Координатор для Українських Вечорів у нашій громаді - прохання звертатись до М. Решітника чи о. Ігоря. В обов'язки входить - реклама вечорів, організація волонтерів і розважальної частини програми. 728-4923

Varenyky Dinners Co-ordinator: Dinners are scheduled for the last Sunday of each month till the end of June. We are looking for someone responsible to take over the management of this function. Main chores include: advertising and promotion, co-ordination of volunteers and entertainment. Contact either Fr. Ihor or Michael Reshitnyk. 728-4923

Для майбутніх "Українських Вечорів" ми пошукуємо талановитих людей в нашій громаді (**танцюристів, музикантів, співаків**) для виступів. Ми платимо гонорар. За інформацією тел. 728-0856

As part of **future 'varenyky nights'**, we are **looking for local Ukrainian talents** to showcase. Should be of Ukrainian content in vocal/ instrumental/dancing performance. Renumeration provided. For more info call 728-0856

LOOKING FOR A NANNY

Ukrainian speaking nanny is needed full time for one year old girl. Our house in New Edinburgh, Ottawa East (Bus route # 3)
Phone: 744-1141 (Anatoli)

ПОТРІБНА НЯНЯ

Потрібна україномовна няня на повний день для догляду за дівчинкою річного віку. Наш будинок в районі New Edinburgh на сході Оттави (маршрут №3 автобуса).
Телефон: 744-1141 (Анатолій)

Потрібен столяр (установка плінтусів, наличників, дверей і т.п.).

Телефонуйте (613) 596-6097

(залишіть повідомлення для Петра)

ВАША РЕКЛАМА МОЖЕ БУТИ ТУТ

COMPUTER SERVICES AND REPAIRS

<< home and business >>

18 years experience

- Virus Removal - Diagnostics - Repairs - Upgrades
- Web Design - Home and Office Networking
- Home electronics repairs
- Computers and peripheral devices – repairs, upgrades, maintenance.
- Complete anti-virus scan and virus removal, data restoration, software installation.
- Web Design, development, maintenance and updates.
- Installation of new and recharged cartridges for laser and jet printers and copy machines.
- Special PC configuration for you - the best performances per \$ invested guaranteed.
- Local networks - lay out, connection and maintenance
- Home electronics repairs - Audio - TV - Home Theaters - Video - Stereo - Phones. All work guaranteed — same day service

КОМП'ЮТЕРИ – ОБСЛУГОВУВАННЯ, РЕМОНТ

<< для дому та офісу >>

18 років досвіду

- Діагностика-Ремонт-Модернізація-Видалення вірусів
- Розробка Web сторінок-Домашні та офісні мережі
- Ремонт побутової техніки
- Комп'ютери та периферія - ремонт, модернізація та обслуговування.
- Повне видалення вірусів, відновлення інформації, встановлення програмного забезпечення.
- Розробка та супровід Web-сайтів.
- Поставка та установка нових, відновлення вживаних картриджів на лазерні, струменеві принтери та копіювальні апарати.
- Комп'ютери довільної конфігурації на Ваше замовлення.
- Комп'ютерні мережі - проектування, монтаж та обслуговування.
- Ремонт побутової техніки (телевізори, домашні кінотеатри, програвачі, відеомагнітофони, телефони тощо). На всі роботи є гарантія — ми стараємося зробити якнайшвидше.

e-mail: Vsmishny@hotmail.com

call Vitaliy : (613) 761-5786

ОГОЛОШЕННЯ

ПОСЛУГИ

BIOENERGY HEALTH CLINIC-TRAINING CENTER

Nadia Zinchenko MD, D.N.M.- R.N.C.P.

Treatments for: Stress, Sleep Disorders, Allergies, Chronic Fatigue, Digestive Problems, Breathing Difficulties, Menopausal problems, Toxic Problems, Pain Relief.

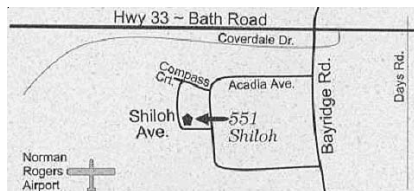
Our equipment is the latest achievement of bioenergy science from Canada, USA, Japan, Germany and Russia. Our services are covered by some Health Plans

Therapies Available: Air-Ion Therapy, Acupuncture, Aromatherapy, Balneotherapy, Infrared Therapeutic Sauna, Colon Hydrotherapy, Electroacupuncture, Homeopathy, Herbalism, Paraffino Therapy, SCENAR Therapy, Magnetic-Infrared-Laser Therapy, Vibroacoustic Therapy, Ion Detoxification.

WE OFFER 4 TREATMENT PROGRAMS:

Full Body Cleanse (1-day, 1-week, 2-weeks), Anti-hemorrhoid Program, Weight Loss Program, Stress Management Program

Nadia Zinchenko has extensive training at several prestigious postgraduate institutes in America and Europe. She was also chief-of-staff at a hospital in the Ukraine. She upgraded her training from general practitioner to cardiologist and endocrinologist. Specializing in aerospace medicine she worked with pilots in Lithuania. Throughout her medical profession, Nadia Zinchenko practiced naturopathic medicine. She studied Homeopathy and Acupuncture according to Dr. Voll. Following that, she obtained a Diploma of Holistic Nutritional Therapy from the American Institute of Natural Sciences and became a Registered Nutritional Consulting Practitioner. She started her natural medicine practice in 1998 in the Kingston area.

551 Shiloh Ave., Kingston ON, K7M 8W1, Canada

Tel. (613) 384 - 9829

Fax (613) 384 - 0098

Email: kpacota@kos.net

<http://www.bioenergyclinic.info/>

Оттавське відділення
Української Суспільної
Служби
влаштує

ДИТЯЧИЙ ГУРТОК

для дітей дошкільного віку

Кожного понеділка

(крім свят)

з 10.00 до 12.00 ранку

за адресою:

1000 Byron Ave.,

(Ukrainian

Orthodox Cathedral,

near Woodroffe)

КУПИТИ-ПРОДАТИ

Ukrainian Community

GARAGE SALE

Saturday, August 14

0900 - 1400

at the

Ukrainian Orthodox Church

1000 Byron Ave

Rent a table (\$20) and sell the stuff
that's been in the basement for years.

Donations of goods to Church table also accepted

For more information please contact

Michael Reshitnyk 728-4923 Fr Ihor Okhrymchouk 728-0856.

Ikea ROBIN Work Station for sale. Blue and pine colours. Bought at \$200, selling for \$150 (negotiable). Never used, not a scratch. Reason for selling -colours don't match the new room design.

ВАША РЕКЛАМА

МОЖЕ БУТИ ТУТ

**Оттавський відділ Української Канадської
Суспільної Служби запрошує до членства
та співпраці всіх бажаючих!**

**Підтримуйте словом та ділом
діяльність нашої Служби!**

**Записуйтеся у члени оттавського
відділу**

На даний момент УКСС в Оттаві, це:

- надання соціально-побутової допомоги
- надання порад в іміграційних потребах
 - інформаційний вісник
 - дитяча група для дошкільнят

В проєкті розробляються також інші програми,
напр.:

- *відвідування самотніх людей, доручення
обідів старшим особам із обмеженою або
частковою автономією*
- *створення гуртку ручних робіт, бази
інструментів для безкоштовного випозичання
"Сам собі майстер",*
- *фонду меблів та одягу для новоприбулих,
· дискусійного клубу і т. п. харитативно-
допомогових та культурно-освітніх потреб
нашої громади.*

Але якщо у вас є своє бачення, що потрібно
сьогодні для української громади в Оттаві,
чекаємо на вас та всі ваші пропозиції.

**Беріть участь у наших програмах!
Включайтеся у працю добровольців!**

Пам'ятаймо!

**Наша сила в нас самих!
Сьогодні допоможете ви,
завтра допоможуть вам!**

Телефон: (613)843-8206
e-mail: tmarta@estart.com

Поштова адреса:
CUSS Ottawa Branch, 820 Forest St.,
Ottawa, K2B 5P9

Listen to Ottawa's Ukrainian Radio Programme

at

**CHIN Radio - CJLL - 97.9 FM
every Saturday & Sunday
8:00 to 9:00 AM**

**Produced and hosted
by Irena Bell**

**Enjoy Ukrainian music,
interesting information
snippets & features.**

**Keep up to date with what's happening in the
community - upcoming events and news**

Traditional and contemporary Ukrainian music by Okean Elzy, Borys Hmyrya, the Canadian Bandurist Capella, Ruslana, Oksana Bilozir, Kyiv Chamber Choir, Paris to Kyiv, Alexis Kochan, Mandry, Volyn Song & Dance Co., Yavir Quartet, Mykhailo Minsky, John Stetch, Iryna Bilyk, Roman Hrynkyv, Pavlo Zibrov, Vasyl Kosenko, Andriy Dobrianskyj/Bohdan Weselowsky, Ron Cahute, the Kubasonics, Vopli Vidopliassova, Sofia Rotaru, Tartak, Vasya-Club, Burlaky, Taras Chubai, Dudaryk Choir, the Ukrainians, Haydamaky, Nina Matviyenko and others.

Listen for regular interviews and reports. Previous shows included Halyna Koryan's interviews about the early years of Ukrainian-Canadian theatre, Dr. Manoly Lupul's Order of Canada, V. Shapoval about the Holodomor, Myron Momryk about Ukrainian collections in the National Archives, Chrystia Mycyk about her art exhibit, Fr. Andriy Onuferko about the Blessing of the Waters tradition. Also, her reports on gender studies in Ukraine, and Canadian books with a Ukrainian connection, authored by M. Atwood, M. Skrypuch, G. Ryga, J. Kulyk Keefer, M. Kostash, Gabrielle Roy, etc.

Also previously featured: Radio Canada International interviews with Yulia Tymoshenko, George Fedak, reports on Pier21, the Pereiaslav treaty. Also: reporting on Ukrainian Christmas traditions; songs and poems by the children of the Lesia Ukrainka School; poem presented by Oleh Belkin.

Special programs devoted to Independence Day, Christmas, St. Valentine's, Taras Shevchenko.

More to come!

Current sponsors: Buduchnist Credit Union, Cornell Popyk (Coldwell Banker), Handa Travel, The Ukrainian Canadian Foundation of Taras Shevchenko